

“নতুন বছৰৰ বিশেষ সংকল্প - মাষ্টৰ বিধাতা হোৱা”

আজি বিধাতা পিতাই নিজৰ মাষ্টৰ বিধাতা সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন মনাবলৈ আহিছেহঁক। বিধাতা পিতাই প্ৰতিগৰাকী সন্তানৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) চাই আছেহঁক। বিধাতাৰ পৰা প্ৰাপ্ত খাজানা (সম্পত্তি) সমূহৰ দ্বাৰা কিমানলৈ বিধাতাৰ সমান মাষ্টৰ বিধাতা হৈছে? জ্ঞানৰ বিধাতা হৈছেনে? স্মৰণৰ শক্তিৰ বিধাতা হৈছেনে? সময় অনুযায়ী, আৱশ্যকতা অনুযায়ী প্ৰতিটো শক্তিৰ বিধাতা হৈছেনে? গুণ সমূহৰ বিধাতা হৈছেনে? আত্মিক দৃষ্টিৰ, আত্মিক স্নেহৰ বিধাতা হৈছেনে? সময় অনুযায়ী প্ৰত্যেক আত্মাকে সহযোগ দিয়াৰ বিধাতা হৈছেনে? শক্তিহীনক নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগ দিয়াৰ বিধাতা, সম্পৰ্কৰ বিধাতা হৈছেনে? অপ্ৰাপ্ত আত্মাসকলক তৃপ্ত আত্মা কৰি তোলাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা যোগোৱাৰ বিধাতা হৈছেনে? প্ৰত্যেক মাষ্টৰ বিধাতাৰ এই চাৰ্ট চাই আছিল।

বিধাতা অৰ্থাৎ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত, প্ৰতিটো সংকল্পৰ দ্বাৰা দিওঁতা। বিধাতা অৰ্থাৎ উদাৰ হৃদয়ৰ। সাগৰৰ সমান দিওঁতা বিশাল অন্তৰৰ গৰাকী। বিধাতা অৰ্থাৎ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো আত্মাৰ পৰা লোৱাৰ ভাৱনা ৰাখোতা নহয়। সদায় দিওঁতা। যদি কোনোবাই আত্মিক মৰম, সহযোগ দিয়েও তেন্তে একৰ সলনি হাজাৰ গুণ দিওঁতা। যিদৰে পিতাই নলয়, কেৱল দিয়ে। যদি কোনো সন্তানে নিজৰ পুৰণি মূল্যহীন সামগ্ৰী দিয়েও, ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে ইমান দিয়ে যে লোৱাটোও দিয়ালৈ পৰিৱৰ্তিত হৈ যায়। এনেকুৱা মাষ্টৰ বিধাতা অৰ্থাৎ প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো খোজতে দিওঁতা। মহান দাতা অৰ্থাৎ বিধাতা। সদায় দিওঁতা হোৱা বাবে সদায় নিঃস্বার্থৰ হ’ব। নিজৰ স্বার্থৰ পৰা সদায় উপৰাম আৰু পিতাৰ সমান সকলোৰে মৰমৰ হ’ব। বিধাতা আত্মাৰ প্ৰতি স্বতঃ সকলোৰে ৰিগাৰ্ডৰ ৰেকৰ্ড (সন্মানৰ সাক্ষ্য) থাকিব। বিধাতা স্বতঃ সকলোৰে দৃষ্টিত দাতা অৰ্থাৎ মহান হ’ব। এনেকুৱা বিধাতা কিমানলৈ হ’ব পাৰিছা বাৰু? বিধাতা অৰ্থাৎ ৰাজবংশী। বিধাতা অৰ্থাৎ পালন কৰোঁতা। পিতাৰ সমান সদায় স্নেহ আৰু সহযোগৰ পালনা দিওঁতা। বিধাতা অৰ্থাৎ সদা-সম্পন্ন। গতিকে নিজক নিজে পৰীক্ষা কৰা যে লওঁতা হোৱা নে দিওঁতা মাষ্টৰ বিধাতা হোৱা?

এতিয়া সময় সাপেক্ষে মাষ্টৰ বিধাতাৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে কিয়নো সময় ওচৰ চাপি আহিছে অৰ্থাৎ পিতাৰ সমান হ’ব লাগে। এতিয়াও যদি নিজৰ প্ৰতি লোৱাৰ ভাৱনা যুক্ত হোৱা, তেন্তে বিধাতা কেতিয়া হ’বা? এতিয়া দিয়া মানেই লোৱা হয়, যি মানেই দিবা সি মানেই স্বতঃ বাঢ়ি গৈ থাকিব। কোনো প্ৰকাৰৰে হৃদৰ কথাবিলাকৰ লওঁতা নহ’বা। এতিয়াও যদি নিজৰ হৃদৰ আশাবোৰেই পূৰ্ণ কৰাৰ ইচ্ছা থাকে, তেন্তে বিশ্বৰ সকলো আত্মাৰ আশাবোৰ কেনেকৈ পূৰ্ণ কৰিবা। অলপ নাম লাগে, মান লাগে, ৰিগাৰ্ড (সন্মান) লাগে, স্নেহ লাগে, শক্তি লাগে। এতিয়াও যদি স্বার্থপৰ অৰ্থাৎ নিজৰ প্ৰতি এই ইচ্ছাবোৰ ৰাখি থাকা, তেন্তে “ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা” (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) স্থিতিৰ অনুভৱ কেতিয়া কৰিবা? এই হৃদৰ ইচ্ছাবোৰে কেতিয়াও ভাল হ’বলৈ নিদিব। এই ইচ্ছাবোৰো ৰাজকীয় ভিক্ষাৰী স্বভাৱৰ অংশ হয়। অধিকাৰীৰ পিছে পিছে এই সকলোবোৰ কথা স্বতঃ আগলৈ আহে। “লাগে-লাগে”ৰ গীত নাগায়। “পাই গ’লো”, “হৈ গ’লো”, এয়াই গীত গায়। বেহদৰ (অসীমৰ) বিধাতাৰ বাবে এই হৃদৰ (সীমিত) আশাসমূহ বা ইচ্ছাসমূহ স্বয়ং ছায়াৰ দৰে পিছে-পিছে আহি থাকে। যেতিয়া গীত গোৱা – “যি পাব লগা আছিল সেয়া পাই গ’লো”, তেন্তে এই হৃদৰ নাম, মান, সম্ভৱ নোপোৱাকৈ কেনেকৈ থাকি যায়? নহ’লে গীত সলনি কৰা। যেতিয়া পাঁচ তত্বও তোমালোক বিধাতাৰ ওচৰত দাসী হৈ যায়, প্ৰকৃতিজিৎ, মায়াজিৎ হৈ যোৱা, ইয়াৰ আগত এই হৃদৰ ইচ্ছাবিলাক এনেকুৱা যেন সূৰ্য্যৰ আগত সৰু দীপক। যেতিয়া সূৰ্য্য হৈ গ’লা, এই দীপকবোৰৰ কি আৱশ্যকতা আছে বাৰু? বিচৰাৰ তৃপ্তিৰ আধাৰ হৈছে, যি লাগে সেয়া যিমান পাৰি সিমান বেছিকৈ দি যোৱা। মান দিয়া, লোৱাৰ আশা নকৰিবা। সন্মান দিয়া, সন্মান পোৱাৰ আশা নকৰিবা। নাম যদি বিচৰা তেন্তে পিতাৰ নাম দান হিচাপে দি দিয়া (পিতাৰ পৰিচয় দিয়া)। তেতিয়া তোমাৰ নাম স্বতঃ হৈ যাব। দিয়াটোৱেই হৈছে লোৱাৰ আধাৰ। যিদৰে ভক্তিমাৰ্গতো এইটো প্ৰথা চলি আহিছে, কোনো বস্তুৰ নাটনি হ’লে, তেতিয়া প্ৰাপ্তিৰ বাবে সেইটো বস্তুৰে দান কৰে। তেতিয়া সেই দিয়াটোৱেই লোৱা হৈ যাব। এনেদৰে তোমালোকো দাতাৰ সন্তান দিওঁতা অৰ্থাৎ দেৱতা হ’বলৈ গৈ আছা। তোমালোক সকলোৰে মহিমা হৈছে দিওঁতা দাতা, শান্তি দাতা, সম্পত্তি দাতা বুলি কয়। ‘লওঁতা’ বুলি কৈ মহিমা নকৰে। গতিকে আজি এই চাৰ্ট চাই আছিল। দেৱতা হওঁতা কিমান আৰু লওঁতা কিমান। লৌকিক আশাবোৰ, ইচ্ছাবোৰতো সমাপ্ত হৈ গৈছে। এতিয়া অলৌকিক জীৱনৰ বেহদৰ ইচ্ছাবোৰক এনেকৈ ভাবা যে এয়াতো জ্ঞানৰেই হয়। এয়া নিশ্চয় হ’ব লাগে। কিন্তু কোনো হৃদৰ ইচ্ছাধাৰীয়ে মায়াৰ সন্মুখীন হ’ব নোৱাৰে। এয়া বিচাৰিলেই পোৱা বস্তু নহয়। কাৰোবাক কোৱা -

মোক সন্মান দিয়া নতুবা কাৰোবাৰ দ্বাৰা দিয়া। বিচাৰিলেই পোৱা - এই পথটোৱেই ভুল, গতিকে লক্ষ্যস্থান কেনেকৈ পাবা? সেইবাবে মাষ্টৰ বিধাতা হোৱা। তেতিয়া সকলোৱে স্বতঃ তোমালোকক দিবলৈ আহিব। সম্ভৱ বিচৰাজন চিন্তিত হয় সেয়েহে সদায় মাষ্টৰ বিধাতাৰ সম্ভৱমত থাকা। ‘মোৰ-মোৰ’ বুলি নক’বা। সকলো ‘তোমাৰ-তোমাৰ’। তুমি যদি ‘তোমাৰ’ বুলি কোৱা তেতিয়া সকলোৱে ক’ব ‘তোমাৰ-তোমাৰ’। ‘মোৰ-মোৰ’ বুলি কোৱাৰ ফলত যি আহে সেয়াও হেৰুৱাই পেলাবা, কিয়নো য’ত সন্তুষ্টতা নাই, ত’ত প্ৰাপ্তিও অপ্ৰাপ্তিৰ সমান হয়। য’ত সন্তুষ্টতা আছে ত’ত কিঞ্চিত মানো বহুতৰ সমান। গতিকে ‘তোমাৰ-তোমাৰ’ বুলি ক’লে প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হৈ যাব। যিদৰে ইয়াত গম্বুজৰ ভিতৰত শব্দ কৰিলে, সেইটো শব্দই প্ৰতিধ্বনিত হয় (পুনৰ ঘূৰি আহে), সেইদৰে এই বেহদৰ গম্বুজৰ ভিতৰত যদি তুমি মনেৰে ‘মোৰ’ বুলি কোৱা, তেতিয়া চাৰিওফালৰ পৰাও সেই ‘মোৰ’ শব্দই শুনিবলৈ পাবা।

তুমিও ক’বা ‘মোৰ’, তেওঁলোকেও ক’ব ‘মোৰ’। গতিকে, যিমানেই মনৰ স্নেহেৰে (স্বার্থপৰ হৈ নহয়) ‘তোমাৰ’ বুলি ক’বা, সিমানেই সন্মুখৰ জনেও মনৰ স্নেহেৰে তোমাক ‘তোমাৰ’ বুলি ক’ব। এইটো বিধিৰ দ্বাৰা এই হৃদৰ ‘মোৰ-মোৰ’ বেহদলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈ যাব। আৰু লওঁতাৰ পৰিৱৰ্তে মাষ্টৰ বিধাতা হৈ যাব। গতিকে এই বছৰত এইটো বিশেষ সংকল্প কৰা যে সদায় মাষ্টৰ বিধাতা হ’ম। বুজি পাইছা-

মহাৰাষ্ট্ৰ য’ন (মণ্ডল) আহিছে, গতিকে মহান হ’ব লাগে নহয় জানো। মহাৰাষ্ট্ৰ অৰ্থাৎ সদায় মহান হৈ সকলোকে দিওঁতা হোৱা। মহাৰাষ্ট্ৰ অৰ্থাৎ সদায় সম্পন্ন ৰাষ্ট্ৰ। দেশ সম্পন্ন হওঁক বা নহওঁক, কিন্তু তোমালোক মহান আত্মাসকলতো সম্পন্ন হোৱা সেইবাবে মহাৰাষ্ট্ৰ অৰ্থাৎ মহাদানী আত্মাসকল।

দ্বিতীয়তে উত্তৰ প্ৰদেশৰ। উত্তৰ প্ৰদেশতো পতিত-পাৱনী গংগাৰ মহত্ব আছে। গতিকে সদায় প্ৰাপ্তি স্বৰূপ, তেতিয়াহে পতিত-পাৱনী হব পাৰে। গতিকে উত্তৰ প্ৰদেশৰ সকলো পবিত্ৰতাৰ ভাণ্ডাৰ হয়। সদায় সকলোৰে প্ৰতি পবিত্ৰতাৰ অঞ্জলী দিওঁতা মাষ্টৰ বিধাতা হোৱা। গতিকে দুয়োটাই মহান নহ’ল জানো। বাপদাদাইও সকলো মহান আত্মাক দেখি হৰ্ষিত হয়।

ডবল বিদেশীসকলতো হয়েই সদায় ডবল নিচাত থাকোতা। প্ৰথমে স্মৰণৰ নিচা, দ্বিতীয়তে সেৱাৰ নিচা, বেছিভাগেই এই দ্বৈত নিচাত থাকোঁতা। আৰু এই দ্বৈত নিচাই হৈছে অনেক নিচাৰ পৰা ৰক্ষা কৰোঁতা। গতিকে ডবল বিদেশী সন্তানসকলেও এই দুটা কথাৰ দোৰত ভাল নম্বৰ লৈ আছে। বাবা আৰু সেৱাৰ গীত সপোনতো গাই থাকে। গতিকে এয়া তিনিওখন নদীৰ সংগম। গংগা, যমুনা, সৰস্বতী তিনিওখনেই হৈ গ’ল নহয় জানো। সঁচা আল্লাই ভৰপূৰ কৰা স্থান এই মধুবনেই নহয় জানো। আল্লাই ভৰপূৰ কৰা এই স্থানতেই তিনিও নদীৰ সংগম। অম্হা!

সকলো সদায় মাষ্টৰ বিধাতা, সদায় সকলোকে দিয়াৰ ভাৱনাত থাকোঁতা, হ’বলগীয়া দেৱতা, সদায় ‘তোমাৰ-তোমাৰ’ গীত গাওঁতা, সদায় অপ্ৰাপ্ত আত্মাসকলক তুষ্ট কৰোঁতা, সম্পন্ন আত্মাসকলক বিধাতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

শিক্ষকসকলৰ লগত সাক্ষাৎ :- সেৱাধাৰীয়ে সেৱা কৰিলে নিজেও শক্তিশালী হয় আৰু আনকো শক্তিৰে ভৰপূৰ কৰাৰ নিমিত্ত হয়। সঁচা আত্মিক সেৱাই সদায় স্ব-উন্নতি আৰু আনৰো উন্নতি কৰোৱাৰ নিমিত্ত কৰি তোলে। আনক সেৱা কৰাৰ আগতে নিজৰ সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। আনক শুনোৱা অৰ্থাৎ প্ৰথমতে নিজে শুনা, প্ৰথমতে নিজৰ কাণলৈ যাব নহয় জানো। শুনাবলগীয়া নহয়, শুনিবলগীয়া হয়। গতিকে সেৱাৰ দ্বাৰা ডবল লাভ হয়। নিজৰো, আৰু আনৰো। সেৱাত ব্যস্ত থাকা অৰ্থাৎ সহজে মায়াজিৎ হোৱা। ব্যস্ত হৈ নাথাকা, সেইবাবে মায়া আহে। সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সদায় ব্যস্ত হৈ থাকোতা। সেৱাধাৰীসকলৰ কেতিয়াও আহৰিয়েই নাথাকে। যেতিয়া আহৰিয়ে নাই, তেন্তে মায়া কেনেকৈ আহিব? সেৱাধাৰী হোৱা অৰ্থাৎ সদায় বিজয়ী হোৱা। সেৱাধাৰীয়ে সহজে মালাত আহিব পাৰে কিয়নো সহজ বিজয়ী হয়। গতিকে বিজয়ী বিজয় মালাত আহিব। সেৱাধাৰীৰ অৰ্থ হৈছে সতেজ মেৱা (পুষ্টিকৰ আহাৰ) খাওঁতা। সতেজ ফল খাওঁতাজন বহুত স্বাস্থ্যবান হ’ব। ডাক্তৰেও কয় সতেজ ফল, সতেজ শাক-পাচলি খোৱা। গতিকে সেৱা কৰা মানে ভিটামিন পোৱা। এনেকুৱা সেৱাধাৰী নোহোৱা জানো! সেৱাৰ কিমান মহত্ব আছে! এতিয়া এই কথাবোৰ পৰীক্ষা কৰিবা। এনেকুৱা সেৱাৰ অনুভূতি হৈ আছেনে। কোনোবা যিমানে বেমেজালিত নাথাকক, সেৱাই সদায় আনন্দত নচুৱায়। কোনোবা যিমানেই বেমাৰত নাথাকক, সেৱাই তজবজীয়া কৰি তোলে। এনেকুৱা নহয় যে সেৱা কৰোঁতে-কৰোঁতে বেমাৰ হৈ গ’ল। নহয়। সেৱাই বেমাৰীকো তজবজীয়া কৰি তোলে। এনেকুৱা যাতে অনুভৱ হয়। এনেকুৱা বিশেষ সেৱাধাৰী, বিশেষ আত্মা হোৱা। বাপদাদাই সেৱাধাৰীসকলক সদায় শ্ৰেষ্ঠ সম্বন্ধৰে চায় কিয়নো সেৱাৰ বাবে ত্যাগী, তপস্বীতো হৈছে নহয় জানো। ত্যাগ

আৰু তপস্যাক দেখি বাপদাদা সদায় সন্তুষ্ট হয়।

2. সকলো সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ সদায় সেৱাৰ বাবে নিমিত্ত হোৱা আত্মা। সদায় নিজক নিমিত্ত বুলি ভাবি সেৱাত আগবাঢ়ি গৈ থাকে। “মই সেৱাধাৰী” - এই ‘মই’ ভাৱতো নাহে নহয় জানো। পিতা হৈছে ‘কৰণকৰাৱনহাৰ’ আৰু মই হৈছো ‘নিমিত্ত’। কৰাওঁতাই কৰাই আছে। চলাওঁতাই চলাই আছে - এইটো শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনাৰ দ্বাৰা সদায় উপৰাম আৰু মৰমৰ হৈ থাকিব। যদি “মই কৰোঁতা হওঁ” তেন্তে উপৰাম আৰু মৰমৰ নোহোৱা। গতিকে সদায় উপৰাম আৰু সদায় মৰমৰ হোৱাৰ সহজ সাধন হৈছে কৰণকৰাৱনহাৰে কৰাই আছে, এইটো স্মৃতিত থকা। ইয়াৰ দ্বাৰা সফলতাও বেছি আৰু সেৱাও সহজ হ’ব। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহ’ব। কেতিয়াও ‘মই’ ভাৱৰ চক্ৰত আহোঁতা নহয়। প্ৰতিটো কথাতে ‘বাবা-বাবা’ বুলি ক’লে তেতিয়া সফলতা আছে। এনেকুৱা সেৱাধাৰী সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকে। আৰু আনকো আগবঢ়াই নিয়ে। নহ’লে নিজেও কেতিয়াবা উৰন্ত কলা, কেতিয়াবা উৰ্দ্ধগামী কলা, কেতিয়াবা চলন্ত কলাধাৰী হৈ থাকিব। পৰিৱৰ্তন হৈ থাকিব আৰু আনকো শক্তিশালী কৰি তুলিব নোৱাৰিব। সদায় ‘বাবা-বাবা’ বুলি কৈ থাকোঁতাও নহয়, কিন্তু কৰি দেখাওঁতা। এনেকুৱা সেৱাধাৰী সদায় বাপদাদাৰ সমীপৰ হয়। সদায় বিঘ্ন-বিনাশক হয়। অম্বা!

বৰদান: সাহস আৰু উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ডেউকাৰে উৰন্ত কলাত উৰোঁতা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থী হোৱা উৰন্ত কলাৰ দুখন ডেউকা আছে - এখন ‘সাহস’ৰ আৰু আনখন ‘উৎসাহ-উদ্দীপনা’। যিকোনো কামত সফলতা পাবৰ কাৰণে সাহস আৰু উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বহুত প্ৰয়োজন। য’ত উৎসাহ-উদ্দীপনা নাই ত’ত ভাগৰ অনুভৱ হয় আৰু ভাগৰুৱাজন কেতিয়াও সফল নহয়। বৰ্তমান সময় অনুসৰি উৰন্ত কলাৰ অবিহনে লক্ষ্যত উপনীত হ’ব নোৱাৰা কিয়নো পুৰুষাৰ্থ এটা জন্মৰ, কিন্তু প্ৰাপ্তি কেৱল 21 জন্মৰ বাবেই নহয় - গোটেই কল্পৰেই হয়। গতিকে যেতিয়া সময়ৰ পৰিচয় স্মৃতিত থাকে তেতিয়া পুৰুষাৰ্থ স্বতঃ তীব্ৰগতিৰ হৈ যায়।

স্লোগান: সকলোৰে মনৰ কামনাসমূহ পূৰ্ণ কৰোঁতাজনেই হৈছে কামধেনু।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!